

ת"פ 47220/03/19 - מדינת ישראל נגד פאדי גרושי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 47220-03-19 מדינת ישראל נ' גרושי

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פאדי גרושי

הנאשם

ב"כ המאשימה- עו"ד רעות זוסמן

ב"כ הנאשם- עו"ד עמית שלף

גזר דין

רקע

הנאשם, יליד 00.00.96, הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר, במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בשנית (מיום 15.9.20- סומן בשגה ת/1, חלף במ/1א), קרי- בעבירה החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סע' 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום בו הודה, ביום 9.1.19, בשעה 23:26 לערך, נהג הנאשם ברכב, ברח' התמר שבלוד. שוטרים שנכחו במקום כרזו לו לעצור לבדיקה שגריתית. באותן נסיבות החזיק הנאשם ברכב באלת בייסבול וכן בלהב של סכין קטנה מסוג סקלפל בתוך מגן הטלפון הסלולרי שלו [ראו במ/3(1)-(3)].

על פי ההסדר, המאשימה תעתור למאסר אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות ואילו הנאשם יטען באופן "פתוח". בהתאם, נשלח הנאשם לממונה על עבודות השירות, לשם קבלת חוות דעת בעניינו. בחוות דעתו מיום 30.11.20 קבע הממונה כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות, נוכח קיומו של יסוד סביר לחשש לפגיעה בגופו או בחייו של אדם, לרבות בנאשם, וזאת בהתבסס על חוות דעת שניתנה ע"י המשטרה.

לאור בקשת הסניגור כי בית המשפט יבחן את טענת המניעות מלבצע עבודות שירות, התייצב לשיבת יום 24.1.21 קצין מודיעין. בהתאם, חלקו של הדיון התקיים באופן חסוי, במעמד ב"כ המאשימה וקצין המודיעין בלבד (פרוטוקול חלק זה של הדיון שמור בכספת בית המשפט). בתום חלקו החסוי של הדיון, הבהרתי לנאשם ולבא כוחו כי לאחר עיון בחומר החסוי נחה דעתי כי קיים קושי של ממש מביצוע עבודות שירות ע"י הנאשם. לאחר האמור נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

המאשימה הפניה לכך כי לחובת הנאשם רישום פלילי בגין החזקת סכין, בדצמבר 2014. אותה עבירה בוצעה עת היה הנאשם על סף קטינות והושתה עליו התחייבות להימנע מעבירה (ראו המרשם הפלילי, כתב האישום וגמר הדין, מסומנים במ/1 - במ/2). עוד הפניה לנסיבות החזקת הסכין בעניינינו ולערך המוגן בעבירה, הוא ההגנה על חיי אדם ובטחון הציבור. עסקינן לשיטת המאשימה ב"מכת מדינה". מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הציגה פסיקה לתמיכה בטיעונה ועתרה לגזור על הנאשם מאסר "במסגרת המתחם" לצד מאסר על תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם טען כי באשר לנסיבות ביצוע העבירה, עסקינן בסכין קטנה, שהשימוש בה לצורך עבירה אינו קל ופוטנציאל הנזק שלה אינו גדול יחסית. הסכין הוחזקה בתוך שקית סגורה, בתוך מגן הטלפון הנייד. החזקת הסכין לא לוותה בביצוע עבירה אחרת, אלימות או אגב היות הנאשם בגילופין.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טען הסניגור כי הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, לרבות וויתור על טענה בדבר אי חוקיות החיפוש. עניינה של העבירה הקודמת בהחזקת חרב, לפני כשבע שנים. הנאשם נשוי כיום ואב לשני פעוטות. עוד ציין הסניגור, כי הנאשם זוכה בעת האחרונה מעבירת נסיון רצח, וזאת לאחר ששהה במעצר משך כשנה. בשל כך הוא לא תבע את מדינת ישראל וממילא לא פוצה. נטען כי הן הנאשם והן רעייתו אינם עובדים בעת הזו לאור משבר הקורונה ומצבם הכלכלי קשה.

לשיטת הסניגור, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למאסר בן מספר חודשים אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות. במכלול הנסיבות שליחת הנאשם למאסר ממשי אינה מידתית. קיימת נכונות לתשלום קנס על אף המצב הכלכלי. הסניגור הפנה לפסיקה המלמדת על כי במקרים שונים, דומים ואף חמורים יותר, הסתפקו מותבים שונים בענישה צופה פני עתיד.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40 ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13). ברי כי עסקינן בנסיבות באירוע

בודד.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה ממעשה הנאשם הוא זכות הציבור להגנה על ביטחונו.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת על מנעד ענישה הנע בין מאסר מותנה או של"צ, ולעיתים אף הימנעות מהרשעה, ולבין מספר חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון אישר לא אחת השתת מאסרים, גם ממשיים, בפועל. לשם ההמחשה ובאופן לא ממצה: ברע"פ 5127/09 **יפקח נ' מדינת ישראל** (מיום 19.6.09) אושר עונש מאסר בן 5 חודשי מאסר בפועל בגין החזקת סכין שאורך להבה 23 ס"מ, בעוד הנאשם בגילופין ולאחר שנמלט משוטרים עימה. ברע"פ 2932/08 **מרגאן נ' מדינת ישראל** (מיום 12.6.08) אושר עונש מאסר בן חודשיים, בגין החזקת סכין בטבורה של עיר. עונש זהה הושת על נאשם נעדר עבר פלילי, ברע"פ 9400/08 **מועתז מועטי נ' מדינת ישראל** (מיום 20.11.08). וראו גם: רע"פ 8181/20 **אלקיעאן נ' מדינת ישראל**, מיום 26.11.20; רע"פ 5833/20 **דרדיק נ' מדינת ישראל**, מיום 17.9.20.

מנגד, אישר בית המשפט העליון ענישה שלא כללה רכיב מאסר בפועל. כך למשל: ברע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל** (מיום 23.8.10) אושר עונש של"צ בהיקף 180 שעות בד בבד עם הרשעת הנאשם-המבקש, בגין החזקת סכין שהוסלקה בחגורת מכנסיו, לאחר שבית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה וביטל את אי-ההרשעה שנקבעה בבית משפט השלום. ענישה דומה עד כדי זהות, בגין נסיבות דומות ביותר, הושתה בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, ברע"פ 4200/12 **אבו זניד נ' מדינת ישראל** (מיום 27.6.12). ברע"פ 2968/12 **כאיד אלזיד נ' מדינת ישראל** (מיום 6.5.12) אושר עונש של"צ בהיקף 160 שעות, בד בבד עם הרשעת הנאשם-המבקש, בגין החזקת סכין במגן השמש של רכבו.

בהתאם לאמור, בפסיקה רבה של בתי משפט השלום ובתי המשפט המחוזיים, ניתן לאתר טווח ענישה הנע על דרך הכלל בין מאסרים מותנים ועד למספר חודשי מאסר בפועל.

ככלל, ניתן בין היתר משקל לשאלה האם הסכין הוחזקה על גוף הנאשם אם לאו, למכלול נסיבות החזקת הסכין (בגילופין, אגב אלימות או לאחריה ועוד) וכן לעברו הפלילי של הנאשם.

כך למשל, ובאופן בלתי ממצה, אפנה לענישה רווחת בצד ענישה מקילה במיוחד, ע"י אותה ערכאת ערעור: בע"פ (מחוזי י-ם) 13441-01-18 **מדינת ישראל נ' ארמוזה** (מיום 11.2.19) אושר עונש של"צ בהיקף 100 שעות והתחייבות להימנע מעבירה, בד בבד עם אי הרשעת הנאשם. בעפ"ג (מחוזי י-ם) 28790-05-16 **אלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 2.1.17) התקבל ערעור הנאשם ועונש מאסר בן 45 יום לריצוי בעבודות שירות הומר ל- 30 יום כאמור, בצד מע"ת ומבחן.

בדין איזכר ב"כ הנאשם אף מקרים בהם מותב זה הסתפק בהשתתף מאסר מותנה וקנס. אלה שמדובר בחריגים לכלל. המדובר בעניינים של נאשמים נעדרי עבר פלילי, אשר הודו במיוחס להם ושכנעו בדבר קיומן של נסיבות אישיות המצדיקות הקלה עימם [ת"פ (רמלה) 19368-12-17 מדינת ישראל נ' אלטורי, מיום 9.7.19; ת"פ (רמלה) 45264-05-18 מדינת ישראל נ' עיסאווי, מיום 12.5.19].

לפיכך אני קובע כי מתחם העונש במקרה דנן, נע בין מאסר מותנה בצד ענישה נלווית ועד ל- 7 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, נתתי דעתי לעובדה כי מדובר בסכין מסוג סקלפל (להב של סכין בלבד), לעובדה שהסכין היתה מוסלקת בתוך כיסוי מכשיר הטלפון הנייד של הנאשם וכי היא נמצאה עליו עת היה ברכבו בשעת לילה, יחד עם אלת בייסבול. איני מקבל את טיעון הסניגור, אשר ביקש להפחית מחומרת מסוגלותה של הסכין. גם בהעדר להב, מדובר בסכין ששימוש בה עלול לגרום לנזק גופני של ממש, למצער ככל שמדובר בפגיעה באיבר חיוני, כגון עורקי הצוואר. יטען הטוען כי דווקא גודלה הקטן, המאפשר את הסלקתה, מעצים את פוטנציאל הפגיעה ממנה. אמנם אותה סכין נתפסה ברכב ולא על גוף הנאשם, אך המרחק בין שני אלה קצר ביותר.

באשר לקביעת העונש המתאים בגדרי המתחם - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

אפשר ולמעלה מן הצורך יודגש למען הסר ספק, כי הטיעונים שנשמעו בעת חלקו החסוי של הדיון אינם רלבנטיים כלל ועיקר למלאכת גזירת הדין וברי כי לא הבאתי אותם במניין שיקוליי.

לחומרה שקלתי את עצם החזקת הסכין, כמו גם את ציווי הפסיקה באשר לצורך להילחם בנגע תת תרבות הסכין, לאור חומרת התוצאה האפשרית עקב שימוש בה. עוד שקלתי את הרישום הפלילי שלחובת הנאשם בגין עבירה זהה לזו שבגינה נדון, כמבואר לעיל.

לקולה שקלתי את הודייתו וחרטתו של הנאשם, אשר חסך בזמן שיפוטי, את גילו הצעיר יחסית, היותו איש משפחה ואב לשני פעוטות, כמו גם מצבו הכלכלי הנטען (לנתון אחרון זה משקל נמוך, בהינתן כי לא הוצגה כל ראיה לדבר).

מלכתחילה סברתי כי עתירת המאשימה להשתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות סבירה וראויה בנסיבות. לו אפשרי היה הדבר, הייתי נכון להשית עונש כאמור בצד ענישה נלווית. משנסתם הגולל על אפשרות זו, באתי לכלל מסקנה כי אין מנוס מהשתתף מאסר ממשי.

יש לזכור כי עסקינן בעבירה שהעונש הקבוע בצידה הוא חמש שנות מאסר בפועל. מתחמי הענישה שנקבעו בפסיקה נמוכים משמעותית מקביעתו הנ"ל של המחוקק, ועם זאת כלל ברירת המחדל שנקבע בהלכות בית המשפט העליון הוא

השתת מאסר בפועל. סטיה מכך היא החריג.

בשים לב לסוג הסכין, נסיבות תפיסתה, עברו של הנאשם והעדר תסקיר שירות מבחן אשר יש בו כדי להצביע על אפיק שיקומי כלשהו, לא ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד, כעתירת ההגנה.

בד בבד, בהינתן כי הנאשם טרם ריצה מאסר ממשי ולאור כלל השיקולים לקולה, אסתפק בעונש מאסר מתון ומדוד, אשר יהיה בו כדי לאזן בין שיקולי הענישה השונים.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 45 ימי מאסר בפועל.
- ב. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירה בה הורשע.
- ג. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.5.21.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, במעמד הצדדים.